

Haraszti Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus
Budapest

Ajándék

Elgondolkodva, kissé feszülten ültem a minap a metrón egy borongós délelőtt. Időre kellett odaérem a találkozómra. Velem szemben 11 év körüli srácok ültek. Mindegyik eszeveszetten nyomkodta a mobiltelefonját. Ketten a társuk ölében ültek. Náluk ez még nem ciki, hogy a fiúk egymás ölében ülnek. Sőt! Az egyik fiú a másik vállára hajtott a fejét. Már ez is meghatott. Kisvártatva odapattant egy lány mellénk és valamit magyarázott a szélén ülő fiúnak, aki nem nagyon figyelt rá. Majd még egy lány is odaült mellénk. Csapzott haja a válláig ért, kisebbségi érzését láthatóan vagánysággal kompenzálta. Figyeltem őket, miközben a fülesemből kellemes zene szólt. Olyan békés, harmonikus érzés töltött el közben. Majd teljesen váratlanul a kócos hajú kislány felnézett és rám mosolygott. Olyan őszintén olyan szívből, hogy először nem is tudtam vele mit kezdeni. Automatikusán válaszmosolyt szerettem volna küldeni felé. Akkor éreztem meg, milyen feszült az arcom. Mintha valami kemény maszk töredezne szét rajta. Aztán leszálltam a metróról és a mozgólépcsőn felfelé tartva kibuggyantak a könnyeim. Akkor értettem meg, hogy mekkora ajándékot kaptam. Valaki megtisztelt az őszinte szeretetével...